

Wahyu bab Gusti Yesus Kristus - Nomer Sanga

Narasi Pungkasan Kenabian Yesaya: Wahyu bab Sang Kristus lan Peran Kenabiané 144.000

Jeff Pippenger

2023-11-01

Kitab Yésaya, lan mligi narasi kenabian pungkasan ing Kitab Yésaya kang kapanggih ing pasal patang puluh nganti sewidak enem, iku sawijining paparan kang nekanaké sawatara bebener kenabian kang wigati, kang gegandhengan langsung karo Wahyu Yésus Kristus, kang saiki lagi kabukak metereiné nalika kita saya nyedhaki pungkasaning mangsa sih-rahmat tumrap manungsa. Salah siji saka bebener iku yaiku pambabaripun Sang Alfa lan Omega. Ora ana kitab liyané ing Alkitab kang bisa nyedhaki paseksiné Yésaya bab unsur wataké Allah kang nggambaraké pungkasaning samubarang bebarengan karo wiwitaning samubarang.

Sapa kang wus nindakaké lan ngrampungaké prakara iku, kang nyeluk para turun-temurun wiwit wiwitan? Aku iki Pangéran, kang kawitan, lan bebarengan karo kang pungkasan; Aku iki Panjenengané. Yesaya 41:4.

Ing kitab Yesaya, Gusti Allah netepake apa kang mbuktèkaké bilih Gusti Allah iku Allah.

Mangkene pangandikané Sang Yehuwah, Ratuning Israèl lan Panebusé, Sang Yehuwah Gustining sarwa dumadi: Aku iki kang wiwitan, lan Aku iki kang wekasan; lan kajaba Aku ora ana Allah. Lan sapa, kaya Aku, kang bakal nyeluk, lan bakal mratelakaké iku, lan nata iku kanggo Aku, wiwit Aku netepaké umat kuna? lan prakara-prakara kang bakal teka, lan kang tembé bakal kalakon, supaya padha padha mratelakaké iku marang wong-wong mau. Aja padha wedi, lan aja padha giris: apa dudu Aku wis ngandhakaké marang kowé wiwit nalika iku, lan wis mratelakaké? Kowé iku satemené para seksi-Ku. Apa ana Allah kajaba Aku? ya, ora ana Allah; Aku ora wanuh siji waé. Yesaya 44:6–8.

Narasi pungkasan kenabian Ésaia nekanaké kasampurnan lan kawujudan pungkasan kanthi sampurna saka rawuhipun Sang Panglipur sing wis dijanjèkaké déning Gusti Yésus.

Padha rungokna marang Aku, he wong-wong kang ngudi kabeneran, he wong-wong kang ngupaya Sang Yehuwah: padha nyawang marang watu panggonan sira kabeh dipahat, lan marang bolongan jugangan panggonan sira kabeh digali. Padha nyawang marang Abraham, ramamu, lan marang Sarah kang nglairake sira kabeh; awit nalika Aku nimbali dheweke, dheweke isih piyambakan, banjur Aku mberkahi dheweke lan ndadèkaké dheweke dadi akeh. Sabab Sang Yehuwah bakal nglipur Sion; Panjenengane bakal nglipur sakehe panggonan-panggonané kang wis dadi reruntuhan; lan Panjenengane bakal ndadèkaké ara-arané kaya Eden, lan ara-ara samuné kaya tamané Sang Yehuwah; kabungahan lan kasukacita bakal kapanggih ana ing kono, pamuji sokur lan swaraning kidung. Yesaya 51:1–3.

Sang Panglipur rawuh ing Juli 2023. Satunggaling kayektèn sanès ingkang dipuntegesi kanthi cetha wonten ing narasi Yesaya inggih punika sajarah kaping tiga ingkang kapendhem saking pitu gludhug, ingkang dados struktur “emeth,” tembung Ibrani ingkang kawangun déning aksara kapisan, kaping telulas, lan pungkasan saking abjad Ibrani.

Ana swara gumuruh saka kutha, swara saka padaleman suci, swaraning Pangéran kang maringi piwales marang para satruné. Yesaya 66:6.

Bebener wigati liyané sing kaandharaké ing Yesaya yaiku kalungguhan Islam minangka piranti paukuman eksekutifé Allah marang dhisik Amerika Sarékat, lan sawisé iku donya, marga saka lumakuné pameksa pangudèn Minggu.

Kanthi ukuran, nalika iku thukul metu, sira bakal padudon karo iku; Panjenengané nahan angin-Né kang atos ing dinané angin wetan. Yesaya 27:8.

Kabèh kabeneran iki bisa dikategorèkaké minangka unsur-unsur saka piwulang Pambengoking Tengah Wengi, yaiku yèn pasemon bab sepuluh prawan iku minangka gambaran saka piwulang Wahyu Yesus Kristus kang diparingaké déning Sang Rama marang Yesus, kang banjur diparingaké marang Gabriel, kang maringaké marang Yohanes, lan Yohanes nulis lan ngirimaké marang pasamuwan-pasamuwan. Kita wis nggunakaké narasi pungkasané Yesaya kanggo nyengkuyung runtutan kedadayan-kedadayan kenabian kang diwiwiti ing bab sewelas kitab Wahyu, lan saiki kita wis tekan bab rolas, ing ngendi kita nemokaké yèn wong wadon kang kasandhangan srengéngé iku dipratélakaké nganggo pralambang kang kanthi kukuh banget didhukung déning Yesaya, yaiku: yèn Kristus nggambaraké pungkasaning sawijining prakara kanthi wiwitaning sawijining prakara.

Lan ana pratandha gedhe kang kapirsan ana ing swarga; ana wong wadon kasandhangan srengéngé, lan rembulan ana ing sangisoring sampéyané, lan ana makutha saka rolas lintang ana ing sirahé: Lan dheweke meteng, banjur sesambat awit ngrasakake lara arep nglairake, lan kasangsaran arep nglairake. Lan ana pratandha liyane kang kapirsan ana ing swarga; lah ana naga abang gedhe, nduwèni pitu sirah lan sepuluh sungu, lan pitu makutha ana ing sirah-sirahé. Lan buntute nyèrèd saprateloné lintang-lintang ing swarga, banjur nguncalaké marang bumi: lan naga iku ngadeg ana ing ngarepé wong wadon kang wis siyap arep nglairake iku, supaya nguntal anaké sanalika anak iku lair. Lan dheweke nglairaké anak lanang, kang bakal mrentah sakèhé bangsa nganggo teken wesi: lan anaké kapundhut munggah marang Gusti Allah, lan marang dhamparé. Wahyu 12:1–5.

Wadon ing Wahyu rolas punika minangka pralambang umat pilihanipun Allah sajroning sajarah. Rolas taleripun Israèl harfiah kuna makili wiwitanipun umat prajanjian pilihanipun Allah. Rolas taler punika dados pralambang pungkasanipun Israèl harfiah kuna, nalika Kristus milih rolas murid. Rolas murid punika, ing pungkasanipun Israèl harfiah kuna, ugi dados rolas rasul ing wiwitanipun Israèl rohaniah modhèren. Kalih seksi wiwitan lan satunggal seksi pungkasan sesarengan netepaken tigang seksi ingkang nandhakaken bilih satus patang puluh sekawan ewu punika minangka pungkasanipun Israèl rohaniah

modhèren.

Satus patang puluh papat ewu iku uga panji sing kabuwang metu déning para saduluré. Wong-wong mau iku panji sing biyèn dadi lebak kebak balung-balung garing kang mati, gumléthak ana ing dalan kutha gedhé Sodom lan Mesir, kang dipatèni déning kéwan galak sing munggah saka telenging jurang tanpa dhasar. Wong-wong mau iku panji, yaiku watu-watu makutha, kang dienggo déning wanita iku ana ing sirahe.

Lan Pangeran Yehuwah, Gusti Allahé, bakal ngluwari wong-wong mau ing dina iku, kaya pepanthaning umaté piyambak; awit wong-wong mau bakal kaya watu-watu ing makutha, kang kaangkat kaya panji-panji ana ing atasing tanah-Né. Zakharia 9:16.

Panji punika, inggih punika wong satus patang puluh sekawan ewu, punika watu-watu, kados dene Kristus.

Lan padha kabèh ngombé ombèn rohani kang padha: awit padha ngombé saka Watu Karang rohani kang ngetutaké wong-wong mau: lan Watu Karang iku Kristus. 1 Korinta 10:4.

Kristus ngetingalaké pralambangé wong satus patang puluh papat éwu, lan Pétrus sarujuk karo Paulus yèn Kristus iku “watu urip” kang wis katampik, lan Pétrus uga negesaké yèn umaté Allah iya “watu-watu urip.”

Marang Panjenengané, yaiku Watu sing urip, kang satemené ditampik déning manungsa, nanging pinilih déning Allah lan aji banget, kowé uga, kaya watu-watu sing urip, lagi padha kaedegaké dadi omah kasukman, dadi imam-imam suci, kanggo nyaosaké kurban-kurban kasukman, kang kadhapuraké déning Allah lumantar Gusti Yesus Kristus. 1 Petrus 2:4, 5.

Satus patang puluh papat ewu iku ora mung watu-watu ing makuthané wong wadon iku, nanging iya makuthané dhéwé.

Marga saka kapentingané Sion, Aku ora bakal meneng, lan marga saka kapentingané Yerusalem, Aku ora bakal ngaso, nganti kabenerané metu sumunar kaya padhang, lan kaslametané kaya obor kang murub. Lan para bangsa bakal weruh kabeneranmu, lan sakehing ratu kamulyanmu; lan kowé bakal kasebut kanthi jeneng anyar, kang bakal kasebut déning tutuking Pangéran. Kowé uga bakal dadi makutha kamulyan ana ing astané Pangéran, lan makutha karaton ana ing astané Gusti Allahmu. Yesaya 62:1–3.

Kristus nglambangaké wong satus patang puluh papat éwu. Panjenengané iku Watu Karang, lan wong-wong mau iku “watu-watu.” Wong-wong mau iku “makutha kamulyan ana ing asta Pangéran,” lan Kristus iku makutha kamulyan.

Ing dina iku Sang Yehuwah Gustining sarwa wadya bakal dadi makutha kamulyan lan mahkota kaendahan tumrap turahing umaté, lan dadi roh pangadilan tumrap wong kang lenggah ing pangadilan, lan dadi kasekten tumrap wong-wong kang mbalèkaké peperangan tekan ing gapura. Yesaya 28:5, 6.

Nalika nimbang angka rolas sajroning konteks wiwitan lan pungkasan, wong wadon iku nglambangaké umat prajanjian pilihan wiwit saka Israèl kuna ing gunung Sinai, nganti tekan sajarahé satus patang puluh papat ewu. Wong-wong mau wis dilambangaké déning Kristus, lan lairé Panjenengané nglambangaké wunguné balung-balung garing wong mati saka dalam panggonan wong-wong mau dipatèni ing tanggal 18 Juli 2020. Prosès rong tataran sing kanthi cekak lan cetha diidentifikasi déning Yèzèkiel telung puluh pitu, kang ndadèkaké loro nabi iku urip, ‘kawiwitan kasebut’ ana ing panyiptané Adam.

Adam katitahaké lumantar rong tataran. Dhèwèké wiwitané kawangun, banjur Kristus ngembusaké napasing urip marang dhèwèké, padha kaya napas saka papat angin ing Yéhezkiel kang nguripaké balung-balung garing. Adam katitahaké minangka wong lanang kang sampurna wus diwasa, nanging katitahané iku tetep uga lairé. Wong satus patang puluh papat ewu iku dilairaké sawisé telung dina setengah simbolis padha gumlethak mati ing dalam kang ngliwati lebak pati. Wong satus patang puluh papat ewu iku dilairaké déning wanita kang nglairaké “anak lanang” kang “bakal mrentah kanthi teken wesi.” Minangka pralambang pasamuwan sajroning sajarah kabèh, wanita ing Wahyu rolas nggambaraké pralambang kang padha karo “gunung” ing Daniel loro.

“Kitab Wahyu iku sawijining kitab kang katutup segel, nanging uga kitab kang kabukak. Kitab iki nyathet prastawa-prastawa endah kang bakal kalakon ing dina-dina pungkasan sajarah bumi iki. Piwulang-piwulang ing kitab iki cetha lan mesthi, dudu mistis lan ora bisa dimangertèni. Ing sajroning kitab iki, garis wangsit kang padha kaya ing Daniel diangkat maneh. Ana sapérangan wangsit kang dipunulangaké déning Allah, kanthi mangkono nedahaké yèn wigati kudu diparingaké marang iku. Pangéran ora ngulang prakara-prakara kang ora duwé teges gedhé.” Manuscript Releases, volume 9, 8.

Garis wangsit sing padha kang katemu ing kitab Daniel diterusaké ing kitab Wahyu. Watu Daniel, yaiku watu sing dipethik saka gunung tanpa tangan, iku padha karo “watu-watu kang urip” miturut Petrus, sing “dibangun dadi omah rohani, imamat kang suci,” lan watu Daniel iku uga nglambangaké wong satus patang puluh papat ewu. Gunung iku yaiku pasamuwané Allah sajroning sajarah.

Lan ing jaman para ratu iku Gusti Allahing swarga bakal ngedegake sawijining karajan, kang ora bakal tau sirna; lan karajan iku ora bakal dipasrahake marang bangsa liya, nanging bakal ngremuk lan ngentekake sakehe karajan iki, lan karajan iku bakal madeg ing salawas-lawase. Awit panjenengan wus mirsani manawa watu iku katetas saka ing gunung tanpa tangan, lan manawa watu iku ngremuk wesi, tembaga, lempung, salaka, lan emas; Gusti Allah kang agung wus nduduhake marang sang nata apa kang bakal kalakon ing tembe; lan pangimpen iku temen, lan tegesing pangimpen iku mesthi.
Daniel 2:44, 45.

Pesen Panguwuh Wengi Tumrap satus patang puluh papat ewu iku uga dipralambangaké minangka udan pungkasan, lan ana ing mangsa udan pungkasan iku Gusti Allah ‘ngedegaké’ karajan kang dipralambangaké déning watu ing Daniel.

“Udan pungkasan lagi bakal tumiba marang wong-wong kang resik—sawisé iku kabèh bakal nampani iku kaya biyèn.

“Nalika malaekat papat iku nglilakake, Kristus bakal netepake karajané. Ora ana wong kang nampi udan pungkasan kajaba wong-wong kang nindakake samubarang kang bisa ditindakake kanthi sakeguhé. Kristus bakal mitulungi kita. Kabèh wong bisa dadi wong kang menang marga saka sih-rahmaté Gusti Allah, lumantar getihé Yésus. Sadhéngah swarga nduwèni kapentingan marang pakaryan iku. Para malaekat uga nduwèni kapentingan.” Spalding and Magan, 3.

Papat angin Islam dipunlilani metu nalika hukum Minggu dipunwujudaken, lajeng Kristus ngadegaken Kratonipun. Prastawa punika kalampahan ing jaman karajan-karajan rohani ing Daniel pasal kalih. Papat karajan rohani ingkang pungkasan wonten ing pangimpenipun Nebukadnezar dipunlambangaken déning papat karajan literal ingkang kapisan. Babil literal, Medo-Pèrsia, Yunani, lan Roma makili Babil rohani, Medo-Pèrsia, Yunani, lan Roma.

Babil rohani iku sirah emas, kang nampa tatu pati ing taun 1798, kaya dene dipratandhakaké déning Nebukadnésar kang kanggo sawatara wektu dicopot saka panguwasa sajroning “pitung mangsa.” Nalika pakumpulan telu-lapis saka naga, kéwan, lan nabi palsu mbentuk karajan kaping wolu, yaiku kang asalé saka pitu, iku bakal kapérang saka kabèh karajan rohani, kang dipralambangaké ing reca Nebukadnésar ing pasal loro. Kapapaan kang mati lan kapapaan kang diuripaké manèh iku minangka sirah emas rohani ing wiwitan lan pungkasaning patang karajan rohani saka reca mau. Amérika Sarékat, minangka karajan kapindho saka patang karajan mau, dipralambangaké minangka Mèdo-Pèrsia rohani. Perserikatan Bangsa-Bangsa, minangka karajan katelu saka patang karajan mau, dipralambangaké minangka Yunani rohani, lan bebarengan, kabèh iku mbentuk pakumpulan telu-lapis saka naga, kéwan, lan nabi palsu kanggo netepaké karajan kaping wolu, yaiku kang asalé saka pitu. Kapapaan iku antikristus lan ngupaya niru Kristus kanthi palsu. Ing bab iki, saka patang karajan rohani pungkasan, kapapaan iku kang kapisan lan kang pungkasan.

Watu kang kapethik saka gunung iku dadi sawijining karajan kang ngebaki saindenging bumi, lan iku diadegaké minangka panji ing “jamané para raja iki,” awit kabèh karajan-karajan rohani saka reca iku katuduh kanthi aktif ing “wektu wekasan.” Pangangkatan panji iku, yaiku pamegakaning karajané Kristus, dumadi nalika patang anginé Islam diluwari, lan udan pungkasan kawutahaké tanpa ukuran nalika hukum Minggu.

Watu kang katêtês saka gunung iku bakal ngremuk nganti dadi pecahan sakehing karajan rohani ing bumi, kang dilambangaké déning “wesi, tembaga, lempung, salaka, lan emas.” Wong satus patang puluh papat èwu iku nglambangaké Kristus, kang ana ing Wahyu rolas kasebut “anak lanang,” kang lairé dadi pralambang lairé wong satus patang puluh papat èwu. “Anak lanang” iku bakal “mréntah sakehing bangsa nganggo teken wesi.” Kanthi teken iku, dhèwèké bakal ngremuk bangsa-bangsa.

Aku bakal martakake pranatan iku: Pangéran wis ngandika marang aku, Sira iku Putraningsun; ing dina iki Aku wis nglairake Sira. Nyuwuna marang Aku, lan bangsa-bangsa liya bakal Dakparingake marang Sira dadi warisanira, lan pucuking bumi dadi darbèkira. Sira bakal ngremuk wong-wong mau nganggo teken wesi; Sira bakal nglebur wong-wong mau kaya praupané tukang grabah. Masmur 2:7–9.

Sang Putraning Allah kagungan asal saka Sang Rama. Akeh wong njupuk kayekten iki lan nyulaya nganti ndadèkaké karusakané dhéwé. “Kagungan asal” tegesé dipunlahiraké, nanging kita mangertosi yèn boten naté wonten sawijining wektu nalika Kristus boten wonten.

“Saiki Roh ngandika kanthi cetha, manawa ing jaman pungkasan bakal ana sawatara wong murtad saka pracaya, merlokaké roh-roh sing nasaraké lan piwulangé dhemit; padha ngucap goroh sajroning kemunafikan; atiné nurani wis dadi kaya dikobong nganggo wesi panas.’ Sadurungé perkembangan pungkasan saka pakaryan pamurtadan, bakal ana kacampuran ing bab pracaya. Ora bakal ana pangerten kang cetha lan temtu ngenani rahasia Allah. Sawijining kayektèn sawisé kayektèn liyané bakal dirusak. ‘Lan tanpa pasulayan gedhé iku rahasia kasalihan: Allah kapratélakaké ana ing daging, kabeneraké ana ing Roh, katon déning para malaékat, diwartakaké marang bangsa-bangsa liya, dipracayani ana ing donya, katampan munggah ing kamulyan.’ Ana akèh wong sing nyélaki anané Kristus sadurungé miyos, lan mulané nyélaki kaallahané; wong-wong mau ora nampani Panjenengané minangka Juru Slamet pribadi. Iki minangka panyélakan marang Kristus kanthi satemené. Panjenengané iku Putra ontang-anting Allah, kang wiwit wiwitan wus manunggal karo Sang Rama. Lumantar Panjenengané jagad-jagad iki katitahaké.” Signs of the Times, May 28, 1894.

Nalika Kristus dipuntepangi minangka “kang kalairaken” saking Sang Rama, punika netepaken satunggaling kayekten ingkang gegayutan kaliyan Kristus, satunggaling kayekten ingkang sirna menawi dipunpeksa lumebet dhateng pola kaparanakaning manungsa. Kita boten saged netepaken Gusti Allah saking pamawas kita minangka manungsa. Kita namung saged netepaken Gusti Allah kados pundi Panjenenganipun maringi dhateng kita panetepipun piyambak bab Sariranipun.

Wong duraka iku supaya ninggal lakuné, lan wong sing ora adil ninggal pikirane; sarta supaya bali marang Pangéran, lan Panjenengané bakal ngasihi wong iku; lan marang Gusti Allah kita, awit Panjenengané bakal ngapura kanthi lubèr. Awit pangandikané Pangéran: pikiranku dudu pikiranmu, lan dalanmu dudu dalanku. Awit kaya langit iku luwih dhuwur tinimbang bumi, mangkono dalanku luwih dhuwur tinimbang dalanmu, lan pikiranku tinimbang pikiranmu. Yesaya 55:7–9.

Nggayut tegesing tembung “begotten” supaya netepake manawa ana sawijining wektu nalika Sang Rama nglairake Kristus, iku padha karo “nggatekake roh-roh kang nasaraké, lan piwulang-piwulangé dhemit.” Kanggo ancas pasinaon kita sapunika, aku mung nedahake manawa wanita ing Wahyu rolas iku bakal nglairake “anak lanang” kang bakal mrentah bangsa-bangsa nganggo teken wesi. Satus patang puluh papat èwu uga bakal mrentah

bangsa-bangsa nganggo teken wesi.

Pasamuwané Tiatira bali manèh nalika tatuné papasinan kang matèni saka kapausan wis waras lumantar undhang-undhang Minggu. Ing sajarah iku, prasetyan kang kaparingaké marang umaté Gusti Allah yaiku yèn wong-wong kang menang bakal mrentah “bangsa-bangsa” nganggo “gada wesi.”

Lan sapa sing menang lan netepi pakaryan-Ku nganti tekan pungkasan, marang wong iku bakal Dakparingaké pangwasa nguwasani para bangsa: Lan dhèwèké bakal mréntah wong-wong mau kalawan teken wesi; kaya prau-prau gawéané tukang grabah bakal diremuk dadi pecahan-pecahan: kaya mangkono uga Aku wis nampani saka Rama-Ku. Wahyu 2:26, 27.

Umaté Gusti Allah, sing ana ing kawujudan pungkasan gréja Tiatira, yaiku satus patang puluh papat èwu iku. Wong wadon iku ing wiwitan nglairaké Kristus lan ing wekasané, wong wadon iku nglairaké satus patang puluh papat èwu, kang padha ndhèrèk Sang Cempé.

Lan padha ngidung kaya-kaya sawijining kidung anyar ana ing ngarsané dhampar, lan ing ngarsané papat titah mau, lan para pinituwa; lan ora ana wong siji waé kang bisa sinau kidung iku kajaba satus patang puluh papat ewu, yaiku wong-wong kang wis kaentas saka bumi. Iki padha wong-wong kang ora kacemaran déning para wanita; amarga padha prawan. Iki padha wong-wong kang ngetutaké Sang Cempen, menyang ngendi waé Panjenengané tindak. Iki padha wong-wong kang wis kaentas saka antarané manungsa, dadi woh kawitan kagem Gusti Allah lan kagem Sang Cempen. Wahyu 14:3, 4.

Kristus miyos “rumiyin”, lan wong satus patang puluh papat èwu ndherek Sang Cempé, mulane padha miyos “pungkasan”. Kristus “kapundhut munggah dhateng Gusti Allah”, sami kados kalih seksi wonten ing Wahyu sewelas. Kalorone anakipun minggah dhateng Sang Rama.

Lan dheweke nglairaké anak lanang, kang bakal mrentah sakèhé bangsa nganggo teken wesi; lan anaké katangkep munggah marang Allah, lan marang dhamparé. Wahyu 2:5.

Kristus, minangka Pangéraning Sagèdhing Pasukan, uga iku “pandumané Yakub,” lan Israèl iku “gada warisaning Panjenengané,” lan Israèl uga iku “kampak perang” sarta “gegaman perang”-Nya, kang dienggo Panjenengané kanggo “ngremuk bangsa-bangsa.”

Pandumané Yakub ora kaya wong-wong mau; awit Panjenengané iku Kang nitahaké samubarang kabèh; lan Israèl iku tekening panduman warisané; Yéhuwah, Gustining sarwa dumadi, iku asmané. Kowé iku kapakku perang lan gamaning palagan-Ku; amarga srana kowé Aku bakal ngremuk bangsa-bangsa, lan srana kowé Aku bakal ngrusak karajan-karajan. Yérémia 51:19, 20.

Kristus lan satus patang puluh papat ewu padha-padha mrentah lan ngremuk para bangsa dadi pecahan-pecahan kanthi teken wesi. Kristus iku “pandumané Yakub,” nanging umat kagungané iya mangkono uga.

Awit pandumané Pangeran Yehuwah iku umaté; Yakub iku bagéan saka pusakané.
Pangandharing Torèt 32:9.

Watu sing katigas saka gunung, kang nglambangaké pasamuwané Gusti Allah, iku minangka pepanthan pungkasan saka pasamuwané kang ngebaki bumi kanthi kamulyané, lan wong-wong mau dienggo minangka kapak perangé Gusti Allah kanggo nggebag sikilé reca mau lan ngowahi karajan-karajan iku dadi “sekam ing papan panggilingan mangsa panas.” Karajan-karajan iku banjur kabur kabawa ing angin.

Banjur wesi, lempung, tembaga, slaka, lan emas iku padha remuk bebarengan, lan dadi kaya awul ing papan panggilingan mangsa panas; banjur kabur digawa angin, nganti ora ana papan kang katemu kanggo iku: lan watu kang nempuh reca iku dadi gunung gedhé, lan ngebaki saindenging bumi. Daniel 2:35.

Prelu dipunpasang pralambang wanita punika wonten ing konteks panji ingkang kaangkat dhateng swarga, awit Wahyu pasal rolas ngidentifikasi wiwitaning perang antawisipun Kristus lan Iblis ingkang wiwit wonten ing swarga, lan kanthi mekaten punika ngidentifikasi perang wonten ing swarga ingkang nandhani pungkasaning kontroversi ageng antawisipun Kristus lan Iblis. Wahyu pasal rolas lan tigang welas nglairaken perang pungkasan saking kontroversi ageng punika, lan punika katindakaken kanthi nggambaraken para wakiling Iblis lan satus patang puluh papat ewu ingkang sami perang wonten ing langit.

Ing artikel sabanjuré, kita bakal nerusaké ngrembug perang ing swarga ing “pungkasaning jaman” kang dilambangaké déning perang ing swarga kang wiwit ana ing wiwitan.

Banjur aku mirsa ana kéwan liyané munggah saka bumi; lan dhèwèké nduwèni sungu loro kaya cempen, nanging gunemané kaya naga. Lan dhèwèké ngleksanani sakèhé kakuwasaning kéwan kang kapisan ana ing ngarsané, sarta njalari bumi lan wong-wong kang manggon ana ing kono padha nyembah marang kéwan kang kapisan, kang tatuné kang matèni wis waras. Lan dhèwèké nindakaké kaélok-an-kaélok-an gedhé, nganti bisa ndadèkaké geni mudhun saka langit tekan bumi ana ing ngarepé manungsa, lan nasaraké wong-wong kang manggon ana ing bumi lumantar kaélok-an-kaélok-an kang diparingaké kakuwasan marang dhèwèké kanggo ditindakaké ana ing ngarepé kéwan iku; kanthi kandha marang wong-wong kang manggon ana ing bumi, supaya padha gawé recané kéwan kang ketaton pedhang nanging tetep urip iku. Lan dhèwèké kaparingan kuwasa kanggo maringi ambegan urip marang recaning kéwan iku, supaya recaning kéwan iku bisa guneman lan uga ndadèkaké supaya saben wong kang ora gelem nyembah marang recaning kéwan iku dipatèni. Lan dhèwèké njalari kabèh wong, cilik lan gedhé, sugih lan mlarat, wong mardika lan kawula, padha nampa tandha ana ing tangan tengené utawa ana ing bathuké; supaya ora ana wong siji waé kang bisa tuku utawa ngedol, kejaba wong kang nduwèni tandha iku, utawa asmaning kéwan iku, utawa wilanganing asmané. Ing kéné ana kawicaksanan. Sapa kang duwe pangerten, etungena wilanganing kéwan iku; awit iku wilanganing manungsa; lan wilangané iku nem atus sawidak enem. Wahyu 13:11–18.